

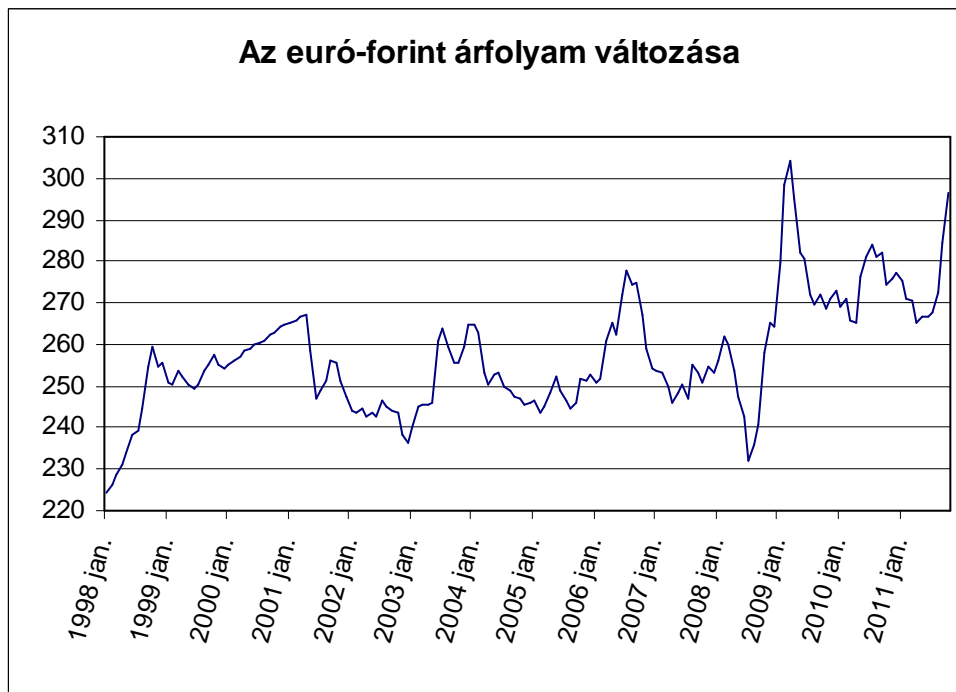
Támadás a forint ellen.

Keresd az államot!?

Nem kétséges, hogy van támadás. Az sem, kik állnak a háttérben: aktív és passzív szereplőként. Ezek többségéről viszont a hatalom ma sem akar hallani, miközben állítólag keresi a tetteseket. Önmaga ellen is vizsgálódik vagy így akarja elterelni a figyelmet?

Megélénkült spekuláció – süket fülek

A kormányváltás óta a magyar gazdaság ellen megélénkült spekuláció zajlik: nemzetközi és belföldről kiinduló, egymással is összefonódó spekuláció, amire és aminek következményeire több írásban hívtam fel a figyelmet. Ezek közül kettő az egyik legnagyobb újságban, a *Népszabadságban* jelent meg. Az itt kifejtett gondolatok is „pusztába kiáltott szó” maradtak; a cikkek tartalmával, a mélyebb összefüggésekkel nem óhajtott a politika, a szakma és a média érdemben foglalkozni. Ahogy a további írásokkal sem, amelyekre külön felhívtam figyelmüket.

A gondolkodási panelek és a hatalom legitimációja. A kiszorítás magyarázata

Hogy miért nem? Szerintem azért, mert annyira távol áll attól a leegyszerűsített, az élettől távoli, művi, virtuális látásmódtól, ami már évtizedek óta és egyre inkább uralja a véleményalkotást. Ezen az sem oldott, hogy az ország helyzetén, leszakadásán, százezrek

nyomorán, milliók veszélyeztetett egzisztenciáján jól lemérhető, mit is „érnek” a „fősodorba” tartozó és kizárólagossá tett nézetek. Viszont ezek a panelek a rosszul működő és az ország számára kontraproduktív hatalom *legitimációs alapját* alkotják.

Azt akarják ezekkel bizonyítani, hogy a kormányzás rendben folyik, a döntések kikezdzhetetlen tételeken nyugszanak, a szakma egységes e tételek igazságát tekintve, az ország fejlett piacgazdaság, létrejöttek és működnek a piacgazdaság intézményei, a rendszerváltás befejeződött, nálunk is a fejlett világ szokásos problémáira kell választ találni, nincs alternatíva és nem is lehet alternatívát találni. **Csupa olyan állítás, ami nem igaz.**

Matolcsy nem jelent veszélyt a tabukra! Mások sem nagyon jelenthetnek

Ezek az igazi tabuk, amelyekhez nem szabad nyúlni. Ezek között van a forintleértékelés gazdasági célszerűsége, a fogyasztás lebecsülése, az exportvezérelt gazdaságpolitika dogmája, az eladósodásért a fogyasztás hibáztatása, az áfa elvonási és nem gazdasági szabályozó-eszközként való kezelése, valamint általában a gazdaság statikus és könyvelői felfogása. Nyilván emlékeznek: ha innen elveszek ennyit, akkor éppen ennyivel javul az egyensúly. Pedig dehogy, hiszen a gazdaságban folyamatok és bonyolult kölcsönhatások vannak, ha elveszek innen ennyit, lehet, hogy még nagyobb lesz a hiány – az áttételes következmények miatt.

Kevés az esély arra, hogy valaki megpróbálkozzon a tabuk leleplezésével. Kezdjük azzal, hogy nem szeretik és nem is igénylik az elemzéseket, a helyzet feltárását, még kevésbé az ezekből levont következtetéseket. Aztán, ha mégis lennének, nem sikerül bekerülni az elsődleges médiába. Ha mégis, akkor támadást indítanak e médium és a szerző ellen, ne szerepeljen ott. 2010 augusztusában nagyon fontos dolgokra hívtam fel a közvélemény figyelmét, előrelátva azt, ami bekövetkezhet és ezzel segítve ennek elkerülését. Egy rádió riportere két műsorában is firtatta: helyes-e, ha én ebben a lapban publikálok. Ennek ellenére egy további fontos írás még megjelent, de elérte az illető, hogy több ne jelenjen meg.

A tabuknak is köszönhető, hogy az ország teljesítménye a leggyengébb

A valósággal nem találkozó nézetek persze nyilván csak addig képezik e szisztéma legitimációs alapját, amíg ki nem mondják: az ország szempontjából semmire nem jók, hatástalanok. Sőt jelentős részben ezeknek a konkrét tényektől független konstrukcióknak „köszönhető”, hogy a rendszerváltó országok között az elmúlt húsz évben Magyarország produkálta a leggyengébb teljesítményt. (Ld. honlap: *A rendszerváltó kormányok teljesítménye. Magyarország továbbra is leszakadóban.*)

A spekulációt nehéz észre nem venni. De vajon miért ma fedezte fel a kormány?

A mindennapi és sok mindent átható spekulációt persze nehéz nem észrevenni, de nálunk mégis *általában* úgy szoktak tenni, mintha ilyen nem lenne. Most a spekuláció kordába szorításáért is felelős kormány látszólag felfigyelt a spekulációra, de tévedés lenne ebben egy fordulat jeleit felfedezni. A késlekedés eleve arra utal, hogy a kormány nemcsak a spekuláció elhárításával kapcsolatos feladataival nincs tisztában vagy ami még rosszabb lenne, azokat tudatosan elhárítja, hanem e felpörgött spekuláció tragikus következményeiről sem tud, vagy azok nem igazán érdeklik. A felelős firtatása pedig költői kérdés, ami figyelemelterelési szándékra utalhat. Nyilván roppant kínos a számára,

hogy saját bumerángja találta fejen, hiszen a spekuláció miatt nem csökkent a sok ezermilliárd forintos törlesztés ellenére sem az eladósodottság.

Eddig a kormány lesöpörte a spekulációs támadásokkal kapcsolatos aggodalmakat

A kormány tehát 18 hónapig lesöpörte a spekulációs támadásokkal kapcsolatos aggodalmakat. Az ellenzék és a média, valamint a „fősodorban” levő szakma pedig hol így, hol úgy tett: egyik nap szörnyülködött a forint gyengeségén, másik nap ezt elfogadta. Ebben retrográd elképzelései és múltbeli állásfoglalásai is szerepet játszottak. Emiatt tulajdonképpen készek a forint leértékelését elfogadni (ld. alább), de a kormány piszkálásának szándékáról sem akarnak lemondani.

„Aggódnak a befektetők”. Minden ürügy lehet a leértékelésre

További sajátos színt és torzulást vittek a folyamatokba az „elemzőként” aposztrofált pénzügyi „elemzők”, akik nagy része a leértékelésben elsődleges szerepet vivő bankok szószólója. A sajtó tőlük kér magyarázatot az árfolyam-zuhanásokra. Olyan választ még nem kaptak, hogy spekuláció folya, ehelyett csacsiknak nézve mindannyiunkat azt mondják: *aggódnak a befektetők*. Hol azért, mi lesz a görög válsággal, hol azért, miért nem jegyezték még inkább túl a német kötvénykibocsátást, hol azért, mert az olaszok túl sokat fogyasztanak, hol azért, hogy még nem alakult meg az új olasz kormány, bár az előző feloszlott, hol azért, mi lesz, ha olyan nagy országok dőlnek be, mint Olaszország vagy Spanyolország. Pedig a spekuláció egyik része nagyon jól látszik: az Egyesült Államokban működő hitelminősítők Európát vették célba. Ez tehát mind **ürügy** és a mi esetünkben még inkább az, hiszen Magyarország nem tagja az euro zónának.

Nem igazán zavarja az elitet a spekuláció vagy a vele járó károk

Nem igazán zavaró tehát ez a spekuláció a politikának, a sajtónak, az „udvari szakmának”, pedig a gazdaság számtalan területére deformálólag hat és óriási veszteségeket, károkat okoz. Nyilván nem a spekulánsoknak és a spekuláció haszonélvezőinek, hanem az országnak.

Nem magyar jelenség, hiszen a meggyengült színvonalú gazdasági kormányzás következtében pl. az EU más országaiban is rombol, ahogy erre már Barroso is felhívta a figyelmet.¹ De nem olyan mértékben, mint nálunk, ahol fontos közösségi intézmények (euro zóna, inflációs korlát) még nem vagy nem igazán védenek. És ahol a spekuláció ellen is felállított saját intézmények (PSZÁF, Versenyhivatal, médiahatóság, MNB stb.) sokszor üres kulisszaként és pénzelnyelő álláshelyekként vannak jelen, feladataikat lényegében nem látják el.

Passzivitáson túl: asszisztencia

Azért sem, mert a kormány sokszor asszisztál a spekulációs folyamatokhoz, ahelyett, hogy megvédené a gazdaságot, a bankmonopóliumok kiszolgáltatót ügyfeleit, a lakosságot, a vállalkozókat. Úgy, ahogy ez egy piacgazdaságban szokásos. Olyan ugrálásoknak vagyunk tanúi a kamatoknál, az árakban, a devizaárfolyamokban, amelyeknek **nincs**

¹ Ld.: *Mindenütt válság és leépülés, de leginkább Magyarországon*. Mottóul Marx Kommunista Kiáltványának aktualizált kezdő sorát választottam: *Kísértet járja be Európát, a spekuláció kísértete*.

gazdasági alapjuk. A Moody's leminősítése sem reális, de nem *Matolcsy György* pedzegette hetekkel ezelőtt, hogy nem lenne meglepve, ha a magyar államadósságot leminősítenék? Ezzel azt is elérte, hogy a kormány által megrendített forint magára találása megakadt. Nem *Orbán Viktor* fejtette ki ezt megelőzően – mintha ő is közgazdasági szakértő lenne – hogy a forint soha nem ér majd annyit, mint akár csak néhány héttel ezelőtt?

A támadásokban tehát közreműködik – ügyetlensége és/vagy számítása alapján – saját kormányunk is, amire számtalan tény utal. Most pedig a kormány, a holdudvarába tartozó szakértők, újságírók, de már nemzetbiztonsági emberek stb. is azt keresik: ki áll a spekuláció mögött?

Ez a kérdés egy működő kormány esetében akkor is szánandó lenne, ha nem lenne az eseménysornak ő maga is negatív részvevője, hiszen a kormányzás azt jelenti, hogy folyamatosan figyeli, mi történik a gazdaságban és másutt, és ha kell, beavatkozik. Nem sopánkodik, beavatkozik. Nem ötletszerűen, hanem megfontoltan és a hatásokkal, következményekkel előre számolva. Nálunk viszont akarva-akaratlanul aládolgozik a spekulációs folyamatoknak. Ahogy ezt az egyik cikkem címe 2010 októberében találóan kifejezte: **Keressd az államot!** Természetesen a feladatait el nem látó államot éppen úgy, mint a negatív folyamatokhoz asszisztáló államot.

Az első és a második Orbán-kormány és a forint stabilitása

A kormány főleg arra kíváncsi, pontosabban azt állítja, hogy erre kíváncsi: mi és ki áll a forint meggyengítése mögött? E kérdés különösen azért érdekes, mert a forint leértékelésének **szándéka** a ciklus több mint a feléig **tetten érhető volt** az első Orbán-kormány időszakában. (Ld. ábra.)

Az euró ebben a négyéves periódusban – havi átlagokat nézve – 222 Ft-ról 267 Ft-ra is felment, napi kiugrásokat tekintve nyilván még nagyobb volt a leértékelődés ennél az egyébként nagy átlagos mértéknél (45 Ft). Az is tény persze, hogy 2001 márciusától javult a forint árfolyama és a 2002-es választásokra ismét 242 Ft lett. A leértékelődés így sem kicsi: 20 Ft, 10 százalék.

Most a ciklus első felében vagyunk és **a kimutatható szándék ugyanaz.** 2010 nyarán (már júniusban), alighogy elkezdődött az új kormány tevékenysége egy polgármester és a kormányfő sajtószóvivője külön-külön, de egybehangzóan kijelentette, hogy a magyar gazdaság rosszabb helyzetben van, mint a görög és könnyen bekövetkezhet az államcsőd nálunk. (A miniszterelnök utóbb megvédte kollegáit, nem tartotta szükségesnek a korrekciót.) A bejelentések után látványosan gyengült a forint, az euróhoz viszonyítva és havi átlagokat nézve a 10–15–20 forintos gyengülés egészen 2010 végéig fennmaradt.

Hozzá kell tenni, hogy ott ahol sokan és nagyot nyernek, mások ugyanennyit veszítenek. Az ország biztos veszített és rengeteget, néhány olyan személy és csoport viszont, amelyek hatalmas mobilizálható pénzeket mozgat, óriási profitot érhetett el. Már néhány forintos változáson, ha erre pontosan számíthatott, mondjuk a klientúra megbecsült tagjaként

Tízmilliárdos, sőt százmilliárdos spekulációs pénzek „piszkálják ki” az extra profitot

Nincs forrás az adósság finanszírozására – kesereg *Békesi László*. Dehogy nincs – mondanám neki, hiszen minden bizonnyal tíz- és százmilliárdos összegek vesznek részt ezekben a spekulációkban. Talán meg kellene fontolni, hogyan lehetne ezeket „bevonni”.

A svájci franknál, ami a devizahitelezésben játszik főszerepet, a forint gyengülése speciális okok miatt nagyobb volt és kisebb szünetektől eltekintve azóta is tart. Volt kisebb

megtorpanás és visszarendeződés akkor, amikor Svájc keményebben fellépett, de mivel a svájci frank árfolyamát az euró arányában határozták meg, a svájci frank további drágulásához az euró drágulása kellett.

Róna Péter is „érvelt” a forint leértékeléséért

E polgármesteri, kormányfő-szóvivői nyilatkozattal párhuzamosan, tehát még 2010 nyarán az egyik lapban vitasorozat indult *Róna Péter* közgazdászként, sőt közgazdász professzorként (!) elhíresült jogászember cikkéről: le kellene értékelní a forintot. Ő még úgy látta, hogy a forint szerinte szükséges gyengítéséhez előtte forintosítani kellene a devizahitelek adósságát, hogy ne kerüljenek a leértékelés miatt tömegével az utcára. (A svájci frank már korábban irreálisan megdrágult és mivel a devizalapú hitelezésben ez lett a legelterjedtebb elszámoló valuta, tömegesen kerültek családok és önkormányzatok csődközeli helyzetbe.)

A devizahitelek védelme helyes gondolat, a kormányt azonban – mint látni fogjuk – a devizahitelek ellehetetlenítése sem térítette el attól a szándékától, hogy a forint árfolyamát tartósan lenyomja. Nyilván nem a kereskedelmi elszámolásokban amúgy sem jelentős súlyt képviselő és irreálisan drága svájci frank vonatkozásában, hanem főleg az euró és a dollár tekintetében. Ha ezek a valuták leértékelődnek, óriási inflációs nyomás nehezedik a gazdaságra.

Ki milyen közgazdász? Egy lehetséges fokmérő

Számomra az, hogy ki milyen közgazdász, vagy, hogy egy közgazdasággal foglalkozó jogász, teológus, földrajztanár, kereskedő, történész stb. közgazdasági véleménye mit ér, meglehetősen jó eligazítást ad, **mit tart a nemzeti valuta leértékeléséről**. És egyáltalán: **fontosnak tartja-e ehhez a konkrétumokat?**

Egy régi és már évtizedek óta megdőlt nézet szerint a nemzeti valuta leértékelése jó eszköz a gazdaság felvirágoztatására, az export növelésére, az import korlátozására. A leértékelésnek csak az szab határt e tétel szerint, hogy ne minősüljenek áruink az exportpiacokon dömpingárúknak, mert azt büntetik. Ezt vallja *Bokros Lajos, Medgyessy Péter, Róna Péter, Demján Sándor, Matolcsy György* és mások. Még arra sem figyelnek fel, hogy Bokros működése bebizonyította: valójában semmivel nem sikerült ezzel a módszerrel javítani a külkereskedelmi egyenleget. (Ha korrigáljuk az adatokat a várható leértékelés torzító hatásával, szinte eltűnik a két egymást követő év közötti különbség. Ez a leértékelési várakozás ugyanis előre hozott importot és elhalasztott exportot.)

A korszerű és nem is új felfogás

Így jutunk el a korszerű felfogáshoz, ami a konkrét adottságok között szemléli a kérdést. A magyar gazdaság nyitott gazdaság, ahol a rendszerváltás során egész ágazatokat számoltak fel. Ehhez jön még, hogy hagyományosan szegény az ország nyersanyagokban és energiában. Tehát rendkívül importigényes. Ha megdrágítjuk az importot, megdrágítjuk az ezt felhasználó exportot. Egyben mérsékeljük a hazai piacon a versenyt, amire a jobb minőség érdekében nagy szükség lenne.

Egy hatékonysági küszöb. Az Orbán- és Matolcsy-féle versenyképesség

A valutaárfolyam különben olyan, mint egy hatékonysági küszöb. Ha ezt lejjebb visszük a forint leértékelésével, akkor egyre több olyan árut állítunk elő és exportálunk, amelyet nem

lenne szabad valós hatékonysági szempontok alapján. A belföldi piacra pedig igénytelenebb termékek kerülnek. (Ld. pl. milyen húst, halat, zöldséget hoznak be.)

Matolcsy és *Orbán* a versenyképesség bővületében nyilatkoznak, minden abszurd ötletüket is ezzel érvelve védik. Gyakran teljesen valótlanul. Az export versenyképességét, jövedelmezőségét sem forintleértékeléssel kell javítani, ezzel ellenkező hatás érhető el, hanem a marketing javításával, hatékonyabb szállítással, folyamatos kiszolgálással, jobb logisztikával, alkalmasabb tárgyalókészséggel stb. A termelési költségek leszorításával: a túladóztatás megszüntetésével, az adminisztráció ésszerű korlátozásával. Ezt semmiképpen nem helyettesítheti, ha más állampolgároktól elvett pénzből megtérítik a hatékonysági veszteséget, úgy, hogy közben egyre rosszabb lesz a hatékonyság a leértékelés miatt.

A téves hatékonysági jelzések miatt téves lesz az erőforrások elosztása is az egyes tevékenységek között. Továbbá, *Bokros* csúszó forintleértékelése idején a külföldi partnerek belekalkulálták, hogy a magyar exportőr több forintot kap ugyannyi devizáért és erre hivatkozva lenyomták a külföldi valutában meghatározott árakat. A fogyasztás is erősen importigényes, a behozatal megdrágítása felpörgeti az inflációt, ami dezorganizálja a gazdaságot.

A bumeráng: nem csökken az eladósodottság, amikor gyorsítva törlesztünk

A leértékelés megnöveli az adósság törlesztésének terheit, megemeli az adósságszolgálatot (kamat és esedékes törlesztés) és felértékeli az adósságállományt. Szélsőséges esetben, ami most be is következett, úgy lehet csökkenteni devizában az államadósságot, hogy ennek ellenére nem csökken az eladósodottsági ráta (a GDP-hez viszonyított adósság).

És még nem is beszéltünk arról, hogy pl. **egy tízszázalékos leértékelés azt is jelenti, hogy minden**, ami az országban van: ingatlan, föld, gyárépület, közlekedési eszköz **ennyit veszített az értékéből**. Magyarország előbb-utóbb belép az euro zónába. Az végképp nem mindegy, milyen árfolyamon történik ez. Ha rossz az árfolyam, nem lehet majd megélni egy közepes fizetésből vagy egy jó nyugdíjból. Egy pillanat alatt sok mindent el lehet veszíteni. **Aki ezt felelős poszton nem tudja, annak ott nincs mit keresnie**. Legalábbis szerintem. **Aki szerint viszont ott lenne mégis a helye, az egy igazi lúzer**. A magyar nemesség is csak életét és vérért ajánlotta fel Mária Teréziának, de hangsúlyozta: búzáat viszont nem adunk!

A kormány a monopóliumokért. A kormány, amelyik szereti az inflációt

A leértékelési politika kedvez mindenkinek, aki át tudja hárítani költségei növekedését és rendkívül kedvezőtlen, aki nem tudja. Ezzel a kis- és középvállalkozások reménytelen helyzetbe kerülnek, a monopóliumok (energiaszolgáltatók, távközlési cégek, víz, csatorna vállalatok stb.) virulnak. Az Orbán-kormány már első regnálása idején is szerette az inflációt, mert ezzel többletbevételre tesz szert. Az infláció alátervezésével, ami *Surányi György* jegybankelnök (!) ötlete volt, sok százmilliárd forinthez jutott az első Orbán-kormányt, amit lényegében szabadon, kedve szerint költött el. *Medgyessy* ezt szerette volna felújítani, de *Medgyessy módjára*. Elmaradt az infláció alábecslése, még nagyobb volt tehát a vágya az infláció felpörgetésére. Ennek egyik eleme a forint leértékelése, de útját állta *Járai Zsigmond*, az MNB elnöke. Azzal érvelve, hogy az MNB-nek a legfőbb feladata a nemzeti valuta értékének védelme. (Időközben nyilván rájött...) És azt a csapat, amin keresztül ömlött a lé hozzájuk, elzárta, amivel – akár ez is lehetett volna a szándéka – jót tett a magyar gazdaságnak.

A hibásan végrehajtott bankadó és a forintleértékelés

A történethez hozzátartozik a bankadó, ami rettenetesen feldühítette a hatalmas extraprofitot elérő bankokat. A kormány nem úgy járt el, ahogy kellett volna: nem az ügyfelek kapták vissza – ahogy ez egy piacgazdaságban elvárható – a róluk jogtalanul lehúzott extraprofitot, hanem azt, ráadásul annak csak egy részét a kormány tette be a saját kasszájába.

Az első esetben a bankok semmit nem szólhattak volna és megoldódott volna a devizahitelek problémája. A másodiknál, ami a külső szemlélőnek nem tűnhet másnak, mint jogtalan zsákmányszerzésnek, a bankok **nyeregben maradtak**, alakíthatták az eseményeket, bírósághoz fordulhattak. A kormány ezt érezte és **újabb hibát követett el**: a bankok számára szabad kezett ügyfelek ügyintézésében. Hamar bekövetkezett, amit a kormány tagadott: az ügyfelekre hárították át a bankadót, sőt újabb megkopasztási forrásokat igyekeztek feltárni. A forint leértékelése nagyon is az érdekükben állt.

Átmeneti szünet, amíg megtalálták a megfelelőnek ítélt koreográfiát

Ez azonban egy ideig lekerült a napirendről, mert ki kellett valamit izzadni a devizahitelek megsegítéséről. Azért is, hogy legyen mihez kapcsolni ellentétként az árverezések és kilakoltatások megindítását. Nem igazán akartak érdemi megoldást, helyette egy látszatintézkedésre került sor: bizonyos adósok 2014-ig fix és a ténylegesnél időlegesen kedvezőbb árfolyamon törleszthettek, majd utána a különbözetet kamatostul meg kellene fizetniük. Ez lett az „adósmentő csomag”, amit nem tudok másként értékelni, mint egy újabb lépést a forint leértékelés felé. (Így egy ideig – ezt gondolhatták – nem zavarna a gyenge forint.)

A forint 2010 júniusától megrendült helyzete az euróhoz javult és stabilizálódott (2011 februárjától), ez egy következő nagy akció (2011. szeptemberi) kezdetéig tartott.

Újabb lépés az árfolyamrontás irányában: a végtörlesztés

A fix árfolyamon való végtörlesztést – szokás szerint – hatásvizsgálat nélkül, kapkodva jelentették be. Ez különösen kedvezett a hisztériának és a forint elleni támadások elindításának. *Orbán Viktor* közgazdasági fejtegetésekkel állt ki a közvélemény elé és gyújtó hangú beszédben ecsetelte, hogy az euró válságban van, valamint hogy az euró soha nem lesz olyan árfolyamon elérhető, mint néhány héttel ezelőtt.

Ekkor újra foglalkoztatni kezdett két fontos kérdés. Az egyik: vajon honnan tudja ezt a jogász-miniszterelnök, akinek közgazdasági jártasságáról semmi nem tudható. Erre a kérdésre ugyanis ilyen választ biztosan nem lehet adni. Ha mégis ezt adják, akkor nyilván nem tudják, hogy milyen várakozásokat lehet ezzel elindítani, akár azért, hogy a valóság mégis ilyen legyen. Tehát nem tudtam másként értékelni ezt, mint egy forintgyengítési deklarációt, ami a miniszterelnöki posztra való tekintettel is igen csak felkavart.

Ha az euró gyengül, miért gyengül a forint?

A másik kérdés is elég nyugtalanító. Azért is, mert ebben a közvélemény lebecsülését látom. Ha az euró gyengül és a forint az ugye nem euró, miért gyengül a forint? Erre az sem magyarázat, hogy mert a forintot az euróhoz kötjük.

Van persze egy harmadik kérdés is: miért nem látja el a kötelező feladatát a kormány és az MNB a forint értékének védelmében? E gond mögött az is meghúzódhat, hogy szegény kormánynak és szegény MNB-nek van-e elégséges kompetenciája ehhez? És egyáltalán

befolyásolhatja-e a folyamatokat? Ha nem hinne a befolyásolásban, akkor nem tenne ilyen nyilatkozatokat – gondolom én. Aztán, miért kellett neki előtörlesztenie, hiszen most ennyivel több pénze lenne a törlesztésre. Nyilván tudja azt, hogy **a devizaárfolyamokat a hazai bankok alakítják**, akik kevesen vannak és a Bankszövetségben bármikor tanácskozhatnak. Könnyen kartellezhetnek.

Matolcsy újabb „ügyes” nyilatkozata. Hatásvizsgálat helyett a hasára üt

A hisztériát növelte és a forint gyengülését fokozta *Matolcsy* nyilatkozata: úgy tippelt, hogy 300–600 ezer ember veszi igénybe. A bankok – ugyancsak hatásvizsgálat nélkül – csapkodni kezdtek: százmilliárdos veszteségről, a forint árfolyamának zuhanásáról és kivonulásukról tájékoztattak. Az egyik internetes újság 400 forintos euróról elmélkedett. Mindennek meg is lett az eredménye: a forint az euróhoz és a dollárhoz képest valóban zuhanni kezdett. A 2011. augusztusban még 272 forintos átlagos euró árfolyam októberre (átlagosan) 298 forint fölé ugrott. Az átlagon belül voltak kiugrások, hogy legyen örömük és persze profitjuk a spekulánsoknak: sikerült elérni a 2009. évi 317 forintos csúcst, vagy inkább eddigi mélypontot is.

Újabb impulzust adott a leértékelésnek, amikor *Matolcsy György* kijelentette: nem lenne meglepődve azon, ha leminősítenék Magyarország adósságát. A visszarendeződés a jobb árfolyam felé azonnal leállt.

Beütött a mennykő. A bukás lehetősége felvillant

Azzal ütött be a mennykő, hogy kiderült: hiába törlesztett a kormány háromezer milliárd forint adósságot, az eladósodottság ma pontosan annyi, mint 2010 nyarán (82 %), a kormányváltáskor volt. Így ténylegesen szembe kellett nézni a leminősítéssel, ami a bukás lehetőségét villantotta fel. Ez az, ami egyedül számít, emiatt gondolkoztak 1998-ban a növekedés leállításáról. (Ld. pl. *Járai Zsigmond* megakadályozott adóreformja. Honlap.)

Ezt azzal akarták elkerülni, hogy az IMF-hez fordulnak, egy megállapodás azt prezentálná, hogy a finanszírozás rendben van.

A leminősítést a *Standard and Poor's*-től gondolták, ami közölte, hogy jövő év februárjára halasztja a döntést, de a *Moody's* másnap megcsinálta. A forint árfolyama ettől nem sokat romlott, mert a kormány lépései és megnyilatkozásai miatt a bankok már beárazták (!) a leminősítést. Ez egyébként azt mutatja, hogy az árfolyamot durván és mesterségesen eltérítették és nyilván kartellszerűen együttműködve.

Ha a kormánynak szándékában állt volna a forint védelme, nem az elmúlt 18 hónap politikáját folytatta volna. Ha pedig jól akart volna kormányozni, felkészült volna két várakozási ciklus alatt.

Budapest, 2011. november 27.

Dr. Szabadi Béla

Forrás: honlap

<http://szabadibela.hu/>

Felhasználható a forrás megjelölésével!